

מזמור לדוד בברחו מדעתו... אל המקוננים

א

...ויען כי ראיתי:

אתה טובע בדמעות המקוננים,
שקוברים, סותמים הגולל ואומרים כל הזמן קדיש לזכרך...
נושאים על שכמם תמיד נאדות-דמעות מוכנים,
ובידם עט ממלא בדם יהודים!
ומטיבי-בכי הם, עם דמעות פות, מלטשות להפליא...
בפתחם את נאד הדמעות, יוצף כל העולם,
ובהתרקן העט ישובו ומלאוהו דם יהודי...
ומדי רגע יקרעו מחדש את הפצע,
כאשר תחסר מלה לחרוז.
כל מלה חיונית, כל מלה שכרה בצדה!
ונגרים מן העינים אל הכיסים קלוחים של זהב...

ב

שבע שנים ארכות עמנו נושם בכאב נוקב,
עתה ראותיו מדממות ונפשו שסועת יסורים.
מיליוני ידי-פראים ומיליוני אלות כבדות
מחצו יומם ולילה בשמחה את ראשו השב...
מה אפוא צריך לעת כזאת, הא?
מה נחויץ כעת, שואל אני אתכם, עסקנים!
מחכם, הלב היהודי שלכם, הוא הנדרש כעת
ולא הלשון המקוננת!
מח אשר יהגה מלה, כפי שמסגלת להגות
אם רחמאית לבנה יחידה,
מלה שמפיגה באחת שנים של מכאוב,
שפורקת את מעמסת היאוש מעל השכם.
מח שהוא מלא במחשבות-קדש על עמנו
ואין בו מקום לדמעות מימיות הנגרות מן הקולמוס,
הוא יהגה מלה כזאת!...

ג

מלא נאד הדמעות עד אפס מקום, מקוננים!
ואם יעבר על גדותיו, אזי זכרו -
שימו את צלחת-קרחתכם תחת הזרם...

חכמה היא לבכות? גם תנים שוטים מיללים כל לילה...
מלה צריך, מלה שבה כל אחד ישמע את תנחומיו הוא,
מלה כמו תרופה, אשר תרפא את גופו הרצוץ של עמנו.
כי כל פסת בשר פצועה ומפרפרת לכל מגע יד מגשמת.
נחוץ לב, אשר תוך כדי רמיסת מכאובו שלו
יביא קרן-אור של שמחה אל אחיו,
יעלה לפחות חיוך אחד על השפתיים האלמות,
עם מבט חרישי שכלו אומר תודה,
למען ישכח העם לרגע את זועות גורלו.

ד

א-להי, א-להי אבותי,
הנני מתחנן לפניך כהתחנן תולעת
המקננת תחת עלה...
כהתחנן קברים רעננים
שהמות טרם זלל את לשד שלדיהם.
את מלותי כבר זעקתי בודוים
ואת דמעותי כבר בכיתי
כדי אלף שנה מראש...
הריני בא לפניך עם מטענים של ענויים,
אלמים כאלם העשן
אשר שליש מעמד העלה אליך השמימה...

א-לי שבשמים!
קבל נא את המתת הדלה
של משורר שאינו מסגל למצא מלים
לשיר-מזמור שמח...
מזמור לדוד בבכרו מדעתו...
- אחרוני בניך מחכים לשליחך,
אמר נא, הוא כבר פה?
הוא אשר היה עם עמך
בשעתו האחרונה -
משיח?

הוא כבר פה, זאת אני יודע,
אך האם ישנו כבר איש-הסגולה
אשר יפתח לפניו את הדלת?
אל נא תקח את התקנה האחרונה ממני,
ואמר לאחרוני בניך: כן!

ה

קום נא מקברך, ירמיהו, וקח עמך את הלהט הנבואי,
 את דברך אשר אמרת בלכתך עם אחיך לגלות,
 ומהר שא רגליך מפה... אבוי, כהן אתה
 ואסור לך להלך על האדמה
 שהיא מקצה לקצה בית-עלמין גדול...

אבוי לדלותנו! שהניח לנו הא-ל רק אנשים קטנוניים,
 שכל כחם בזעקה ובכיה,
 שיכולים לקרע קריעה שבע פעמים
 ואינם יודעים היכן התקנה גנוזה,
 ונבצר מהם להראות לנו - מסמאים מרב דמעות -
 את הדרך לנחמה, השביל לבטחון...
 אבוי לדלותנו!
 משוררים שרים,
 פילוסופים הוגים,
 סופרים כותבים
 - ואף שורה מכל אלה לא תביא לנו נחמה.

חדלו רגע מקינה! ראו איך השונאים מחככים ידיהם בהנאה:
 התשמעו לללת העם הזה, שבחצפתו מעז לרצות לחיות לנצח?
 זה שבע שנים הוא זועק ועדין לא חדל מלזעק,
 ועוד רבות בשנים יוסיף לצווח מפני המכות שספג.
 יבכה נא בקול רם יותר, צוחני יותר, ואנו נרקד לקצב בכיו.
 דמעותיו צרי-מרפא הן.
 עם ישראל בוכה?
 הבה נרים הכוסות לחיי כל כחות-האפל,
 שפתשו ויכתשו את העם היהודי!
 ואתם עדין מקוננים? עדין ממררים בבכי? די לכם!
 לא נותר עוד מקום לדמעות, כבר מלא הנאד.
 פצחו בזמר כלכם, מגדלי זקן ופאות, בעלי קפוטות ואבגטים
 וחובשי כובעים חסידיים,
 למי אתם מחכים, יהודים?
 פצחו בשיר של שמחה, לבשתו וחרפתו של העולם,
 והבה נשלב יד ביד ונצא ברקוד עם עינים נשואות מעלה...